V. évfolyam, 1. szám. ARA 30 FILLER. 1955 január 5.

TANULNI! TANULNI! TANULNI!

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

VIZSGAHÍRADÓ

INNEN—ONNAN...

Január

Vizsgázik a III. év...

A külkereskedelmi szak 3. szemináriumának államfelelőse: *Molnár Lajos.*

Szépen, zökkenőmentesen felel és nem jellemzi az az ideges kapkodás — az úgynevezett vizsgaláz — ami sokszor még a legjobb tanulókat is leveri a lábáról.

Amikor kijön a teremből, arcán boldog mosollyal, nem is kérdezzük, hogy felelt, csak beállunk a gratulálók táborába.

Gratulálunk Molnár elvtárs, csak így tovább és vár a kitűnő bizonyítvány...

★

Az első évfolyam hallgatói — a „gólyák" — most vizsgáznak először az egyetemen. A legtöbben roppant idegesen, izgatottan róják a folyosó kockáit és a vizsga esélyeket latolgatják...

★

Koller elvtárs biztatja a vizsgázókat, mosolyogva biztatja őket és a tanult anyagot összekapcsolja a mai gazdasági és politikai élettel. Ez rendkívül fontos mert megmutatja, hogy a hallgató mennyire sajátította el az anyagot és azt mennyire tudja a gyakorlatban alkalmazni.

A belkeresek...

Éppen amikor bementünk, akkor írta be Török Zoltánnak a vizsgáztató elvtárs az osztályzatot. Kíváncsiságból belepillantottunk az indexbe és örömmel láttuk, hogy most a többi jeles mellé még egy került...

●

Szabó János III. belker. szakos hallgató vizsgázik. Frősen ideges, a papírlapot valósággal gyűri nyugtalan ujjai között. Amit mond, azon meglátszik, hogy tanult de keveset és ez csak rendszertelenséghez vezetett.

★

A belker. csoport eddigi átlaga jó, néhány elvtárs felelt elégségesre, így közöttük Szabó János is.

Gazdaságtörténelem...

Reményi elvtársnál az ipar II/2. vizsgázik.

Bizony, bizony, a gazdaságtörténelem nem valami szép képet mutat. S ennek *Reményi* elvtárs szerint az az oka, hogy a hallgatók azt hiszik, könnyű a gazdaságtörténelem, sokan abban a tévhitben ringatják magukat, hogy a középiskolai tudásukkal itt is megállják a helyüket.

★

Szőke Károly vizsgázik.

Rendszertelenül felel, és főleg ideges kapkodás jellemzi. Ha Reményi elvtárs kérdez tőle valamit, szinte félve, kétségbeesetten várja a kérdést... A vizsgáztató elvtárs hiába segíti a felelőt apró, kis kérdésekkel, az eredmény nem változik. Érdemjegye: elégséges...

★

Matula József.

Iparszakos, harmadéves és technológiából vizsgázik.

Feleletén látszik a tanulás és az, hogy érti is azt, amit mond — nem csupán szajkózás. Kezdetben még kicsit ideges ő is — mint minden felelő — de aztán elmúlik hangjából a recsegés és nyugodtan, magabiztosan beszél... beszél...

Neki is — és valamennyi hallgatónak további kiváló vizsgaeredményeket, és minél jobb bizonyítványt kívánunk...

A Nyelvi Intézet vezetője nyilatkozott

A vizsgák és beszámolók — a levelező hallgatók vizsgáinak kivételével — decemberben zajlottak le.

A IV. éves iparszakosok vizsgái a várakozásnak megfelelően sikerültek. Az évfolyam átlaga valamivel gyengébb ugyan, mint az előző félévvégi vizsgáké, figyelembe kell venni azonban, hogy ennek az évfolyamnak tanulmányi ideje is egy fél évvel megrövidült. Az iparszak 190 IV. éves hallgatója közül 48 hallgató ért el jeles eredményt (25%), elégtelenre 14 hallgató vizsgázott (7%). Az átlag erős közepes. A szóbeli vizsgán a hallgatók az új politikai gazdaságtan tankönyv ipari vonatkozású részeit fordították.

A beszámolókon az orosz nyelvben a polgazd. szak érte el a legjobb eredményt, a *leggyengébbet a belker. szak.* A nyugati nyelvek közül szép eredményeket értek el a hallgatók a külker. szakon a francia, angol és német nyelvben (átlag 4,0 körül). Elég alacsony a nyugati nyelvi átlag a gazdaságföldrajz szakon.

A Nyelvi Intézet a tudásfok megállapításában egységes zsinórmérték alapján igyekezett eljárni. Az egyes jegyfokozatokra vonatkozó általános utasításokat jegynormák alakjában a nyelvi tudásra alkalmazta azért, hogy az egyes szemináriumok közötti osztályzási eltérések minél csekélyebbek legyenek. Felszólamlásra a hallgatók részéről kevés esetben került sor; a felülvizsgált esetek azt igazolták Olasz Andor és Balogh Ilona elvtársaknál például — hogy egyes hallgatók saját tudásukat túlbecsülik.

Az egyes évfolyamok és szakok átlagát eléggé befolyásolta az a körülmény, hogy *szeptember és október hónapokban a hallgatóság nagyobb része nyelvből csak felszínesen dolgozott.* Ez a helytelen állapot a pártbizottság és az egyetem vezetőségének közbelépésére csak november elejétől kezdve szünt meg.

A marxizmus tanszéken mondták

A vizsgák még csak most indultak meg, ezért megfelelő átfogó képünk még nincs is a vizsgákról. Néhány megismétlődő jelenség azonban azt mutatja, hogy a hallgató elvtársak

egy része nem fordít megfelelő figyelmet az elméleti kérdésekre, elvész tényanyagban.

De ennek ellenkezőjét is lehet tapasztalni. *A tényanyagot csak dátumszerűen tanulták meg* és bár az elvi kérdéseket el tudják mondani, de nem a megfelelő történelmi helyzetben, amikor azok felmerültek. Ez azért van, mert dátumokat tanultak meg, különösen áll ez a kongresszusokra, de ugyanakkor a kongresszusokon felmerülő elvi kérdéseket külön tanulták és így a kettőt elszakítják, ezért aztán a XVII. kongresszus elvi kérdéseiről úgy beszélnek, mintha a XIV. kong. kérdései lennének. Az eddigi néhány vizsgából leszűrhető olyan tapasztalat is, hogy bár a vizsgakérdések igen konkrétak, de mivel azokat

nem elég figyelmesen olvassák el és gondolják át, ezért nem is tudják elhatárolni a kérdéshez kapcsolódó egyéb problémáktól, vagy is a válaszok nem eléggé konkrétak.

Mindent el akarnak mondani, bár a kérdés csak az adott fejezet, vagy probléma egy részét kérdezi. Így aztán a lényeg elsikkad, összekeverik a dolgokat. A felkészülés általában nem mondható rossznak, *sok igen jó, kiváló felelet volt.*

De különösen a másodéven és harmadéven a kongresszus anyagának ismerete gyenge és nem kielégítő.

Megkérdeztük a külkereskedelem gazdaságtana tanszéket is...

A külker. szakos hallgatók vizsgáinál legfontosabb követelmény a tanultaknak a gyakorlatban való alkalmazása, mivel csak ez mutatja a tananyag alapos megértését. A vizsga nem a tankönyvek és jegyzetek anyagának mechanikus visszakérdezése, hanem valóságos külkereskedelmi üzletek megoldásain keresztül kell a hallgatóknak bebizonyítaniok, hogy alkotó módon, mélyen elsajátították a tananyagot.

A másik fő követelmény a *tárgyi tudás és a fontosabb adatok ismerete.* Az egyes országok gazdasági struktúrájának ismerete nélkül, a külkereskedelmi árufforgalom arányainak és ez arányok változásainak ismerete nélkül nem lehet tájékozódni a nemzetközi piacon. Hasonlóképpen jól kell ismerni a nemzetközi kereskedelemben alkalmazott módszerek és eszközök szervezetét, a nemzetközi szervezetek működését, mert enélkül általános politikai tájékozottságunk lesz csak, ami a külkereskedelem gyakorlati munkájához önmagában nem elegendő. *Konkrét üzleteken keresztül felhasználni a tanult anyagot, ismerni a nemzetközi kereskedelem fejlődésének legfontosabb adatait és növelni a tárgyi tudást, ez a fő feladat.*

Boldog új évet!

Boldog új évet! — mondják most a világ kisemberei, akik még soha nem ültek a diplomacia tárgyalóasztalainál, akik soha nem akartak igazságtalan háborút, csak békét, akik még soha nem rendelkeztek millók akarata felett, mert maguk voltak a millók. Kisemberek, családos emberek, olyanok, kiknek napi munkájuk után a legnagyobb boldogság, ha térdükre ültetik apró gyermekeiket és szembenéznek okos asszonyaikkal. Olyanok, akiknek képzeletében a háború úgy jelenik meg, hogy térdeikről le kell tenni gyerekeiket, el kell búcsúzni a családjaiktól. Ezért náluk őszintébben még soha nem kívántak „boldog új évet", mert az ő boldogságuk a béke derűje, az élet akarása.

Évszázadok óta mondják az emberek: Boldog új évet! Mi közöttük nőttünk föl, az ő érzéseiket ismerjük legjobban, az ő képzeletvilágukat hordozzuk magunkban. Ismerjük lelkeiket a népmesék világán keresztül, a művészetek által, a gondjaik tükrében és gyermekeik szemének fényéből. Szeretjük őket, mint magunkat szeretjük! És, ha van bennünk érzés és értelem, ha van bennünk hűség az élet iránt, akkor csak őket támogathatjuk, értük kell harcolnunk! A világ millió és millió kisemberéért, akik nem akarnak háborút.

„Boldog új évet!" — mondják most szerte a világ burzsoá képviselői közül azok a képviselők is, akik nem népeik, hanem valójában önmaguk képviseletében ülik körül a tárgyalóasztalokat, akik boldogsága valami egészen mást jelent, mint a népek boldogsága. Akik a kisemberek nevében beszélnek, és mégis mást mondanak ott bent, mint képviseltjeik kinn az életben.

Boldog új évet — mondja a XX. század embere, kinek arcára két világháború ekéje szántott mély barázdát, és haját fehérre festette a gond és a rémület. Akinek keze még élénken emlékszik a fegyverek hideg vasára, és akik naponként szállnak szembe a keményen sujtó rendőr-gumibotokkal, mert élni akarnak. Hallgasd meg, mit kiáltanak a nyugati fővárosok utcáin: mi nem ezért harcoltunk! Nem a harmadik világháborúért!

Ismeritek a történelmet. A lapok, melyekre a fasizmus korbáccsal és vérrel írta fel nevét, ma lánggal lobognak. A szégyen tűze gyújtotta fel őket! És az emlékezése, amely körülbelül hatvanmillió elpusztult embert mond magáénak.

Boldog új évet — mondjuk tiltakozásképpen, most, amikor a képviselők Nyugat-Németország felfegyverezéséről tárgyalnak. Mi jól tudjuk, hogy ez mit jelent. Mennél kegyetlenebb volt a fasizmus, a mi emlékezetünk annál nehezebben felejt. Hiszen mindannyian hordtuk igáját és sokunknak van halottja. Nem tudjuk elfelejteni a tíz évvel ezelőtti — boldog új évet szavainkat sem, melyet agyonéhezett emberek és gyerekek között mondogattunk az óvóhelyen. Ugye, még emlékeztek rá, hogy mit reméltünk akkor e szavakban?

Nemrégiben egy dokumentfilmet láthattunk. Nem műteremben készült, és nem is tíz évvel ezelőtt, hanem napjainkban, Nyugat-Németországban. Tartalma: menetelés. Épp úgy, mint a harmincas években, mindössze annyi változással, hogy a menetelők öregebbek lettek, és mellükön megszaporodott a fasiszta kitüntetések száma. Már nem takargatják vaskeresztjeiket, hanem előszedték a ládák mélyéből, méghozzá azzal a szándékkal, hogy követni fogja a fegyverek előszedése. Tiroli öltözetű, menetelő fasiszták, akiket már egyszer szétvert a népek haragja, gyalázatos képű gyilkosok: ma újra menetelnek. Hogy nyomukban mi fakad, azt már ismerjük és már mindketten megismerkedtünk egymás ökleivel.

Az emberek, amikor az új évet köszöntik, e köszöntéssel egyben a régit is búcsúztatják. Minden új év az élet új reményeit hozza, de a multak emlékét is megőrzi. Megőrzünk mindent, jót és rosszat egyaránt. Soha senki, aki vétett az emberek szabadsága és élete ellen, nem remélhette, hogy mi felejtünk. Van szívünk, hogy egymásért harcoljunk, van vérünk, hogyha kell, áldozzunk az emberség, az élet oltárán. De van haragunk is és ezt már ismerik a ma nyugatnémet meneteltetői. Ismert a harc, de ismert a vége is. Ha ma ismét kockáztatnak, akkor ők sokat felejtettek. Mi annál kevésbé!

Boldog új évet! — mondják a földkerekség milliói, akik hisznek a saját jövőjükben, kiknek legnagyobb öröme, ha a napi munka után térdükre ültetik apró gyermekeiket és szembenéznek okos asszonyaikkal. Hisznek, mert tudják, hogy egyet akarnak és van erejük hozzá, hogy akaratukat valóra váltsák.

Boldog új évet! — mondják szerte a világon, mert a népek az emberi élet örök jogában hisznek, mert ma már tudják, hogy legyőzhetetlenek.

Búcsú az óévtől

Szilveszter éjjelén éjfél után indultunk útnak, hogy megnézzük, milyen Budapest az óévről az újra virradó éjszakán.

Tánc, dal, muzsika, móka, játék — ez a kép fogad mindenütt hennünket. Dolgozóink egy eredményekben gazdag esztendőt búcsúztatnak, s vidáman köszöntik az új évet.

1955 00 óra 00 perc 1 másodperc.

A város utcái nevetéstől, trombitaharsogástól, zenétől hangosak. Utunkat az egyetem felé irányítottuk, dolgozóink itt búcsúznak az óévtől. A klub sok vidámságot látott falai közöttt terített asztaloknál poharazgatva, vagy táncolva találjuk dolgozóinkat. A hangulat jócskán emelkedett. Vidám kurjongatás, a csárdás ropogása, zenekarunk hangszerei és nem utolsó sorban a jóféle itóka nagyon jó hangulatot alakított ki.

Dicséretet érdemel az egyetemünk hallgatóiból alakult tánczenekar. Tagjai igazán lelkesen kivették a részüket a jó hangulat megteremtésében. Ne haragudjanak olvasóink, hogy egy Szilveszter-éji írásban kitérek méltatásukra, de meg kellett tennem, hisz annyi jó klubestet, bált tettek még jobbá, s úgylátszik eljeledkezett róluk mindenki, egyszerűen tudomásul vették, hogy vannak, ezzel kész.

A zenekar.

A egyetemről a Veres Pálné utcai diákotthonba mentünk. A szálló szinte kongott az ürességtől. Fiatalok lakják, tehát ezen nincs mit csodálkozni. Szinte bántó csend honol mindenütt. De pszt! hangot hallunk az egyik szobából: kellemes fűrészelőhang szűrődik ki az ajtó mögül. Ugylátszik van, aki jókedv helyett jó alvással várja az új évet. További jó mulatást, illetőleg jó alvást kívánunk.

Az egyetem dolgozói a lencse előtt — boldog újévet kívánnak!

APÁM EMLÉKÉRE

Ködbevesző gyermekkorból,
Két fáradt szem felém tekint.
Régi idő, sötét idő,
Eszembe jutottál megint.

Akkor is voltak dús évek,
De búsan aratott a nyár,
Az én apám, szegény apám,
Mindig más földjén kaszál.

Nem volt úgy, hogy nem dolgozott,
Tűző nap aszalta testét,
Télidőn az erdők mélyén
Magas fák nyomorát lesték.

Ezerfoltos volt kabátja,
Bakancsába befolyt a víz,
Olyan volt ki se istenben,
Se emberben soha nem hisz.

Törött volt és öntudatlan,
Nagyvilágból mit se látott,
Nem tudta, hogy kovácsolják
A bátrak az új világot.

Nem volt reménye jövőbe,
Sok úri rugást kiállott,
Csak otthon téli estén
Káromolta a világot.

Miből neki csak rossz jutott,
Pedig aratott — de másnak,
Mégis kevés volt a kenyér,
Ruha sem volt családjának.

Korán megfájdult a háta,
Homlokán a ráncok gyűltek,
Bár még fiatal volt szegény,
Évei, de rútul mentek.

Rönköt emelt grófi erdőn,
Egy zuzmarás télidőbe;
S kibuggyant az orrán, száján
A szép piros drága vére.

Még rabföldbe temettük el.
Több ennek már mint tíz éve.
Ritkán járok édesapám
Füves sírod közelébe.

De a sorsod nem felejtem!
— Azóta más idők járnak. —
Helyetted a fiad állt be
A nagy harcba katonának.

Soha többet a' világ'll
S ha e harcban kell a vérem
— meleg szíved emlékére —
Apám!... én most megígérem.

II. díj. „Dunántúl"

A vádlottak padján

1952 júliusában egy rokonszenves szőke fiatalember köszöntött be a Bagi Ilona szakérettségis kollégiumba. Tanárok, diákok egyaránt nagyon megszerették ezt a csendes, szerény fiút. Jó tanuló volt. 1953-ban jeles érettségi bizonyítvánnyal jött egyetemünkre. DISZ-szervező lett.

Munkáját jól végezte... szerették szemináriumtársai is. A kollégiumban szobatársainak még éjfélkor is hajlandó volt a KÖZÉRT-be lemenni. Mindenki a szerénység és a becsület mintaképét látta benne. *De ő mégis oly idegennek érezte magát, nem mert az emberek, a hallgatótársai szemébe nézni. Nagyon sokat csavargott, késő este járt haza. Akkor ment be a szobába, amikor mindenki lefeküdt és sötét volt.* Ha éjfélnél előbb jött haza és a szobában még nem aludt mindenki, magára zárta az illemhely-ajtót és várta, míg az utolsó hallgató is elmerül az álmok birodalmában. Azután ő is pihenni tért. Reggel mindig elsőnek tűnt el a szobából, de miért? Hiszen úgy szerették! Utjai kifürkészhetetlenek voltak, azaz, hogy mégsem.

Elveszett egy kabát

1953 márciusában Szabó István elvtársnak elveszett egy kabátja, később Budaházi Antal, Borsodi Béla, majd Vida elvtársnak. Gyanakodtak mindenkire, csak erre a szegény szőke fiatalemberre nem. Egyszer mégis (illő, nem illő dolog) feltörték szekrényét, ahol jónéhány cédulát találtak, melyek a Bizományi Áruházban eladott holmikról tanuskodtak. Nem akarták még ekkor sem elhinni társai, bárki lehet tolvaj, de ő nem!... S megvárták a bűvös éjfélt, amíg a napi csavargásból fáradtan hazatért, aztán elmesélték neki, hogy mi minden veszett el.

Először ez a csendes fiatalember átkokat szórt a tolvajra, szemét lesütve utolsó gazembernek nevezte azt, aki társait meglopja. De később a Bizományi Áruház céduláinak súlyai alatt megtörve mindent bevallott. „Megbánta tetteit."

Szabó István elvtárs jószívű ember lévén, megigérte neki, hogy senkinek nem szól semmit, csak a kabátját szerezze vissza. De akkor már késő volt. A *rendőrség őrizetbe vette* ezt a csendes, szerény szőke fiatalembert. A rendőrségtől *megszökött*. Körözték, de nem találták sehol. Hogyan juthatott erre az útra Barkoczy Lajos, az I/8-as szeminárium volt hallgatója és DISZ-szervezője?

Barkoczy Lajos útja

A lopást már 1950-ben, vagy már előbb kezdte. Sztálinvárosban dolgozott mint ács, lopás miatt elbocsátották. Dolgozott a Csatornázási Műveknél, itt is ruhákat lopott, de nem büntették meg, mert még fiatalkorú volt. Az egyetemünkön a III-as előadóból lopott egy ballont. Lopott mindenütt, ahol megfordult. Az egyik pályaudvaron felszállt a vonatra, s mikor elindult, leugrott egy csomaggal, amely kb. 1000 Ft értékű volt. Lopott a szakérettségin is, de őt nem gyanúsították lopással, noha Kovács Dénes igazgató tudott régebbi lopásairól, de Barkoczy Lajos olyan rendes ember volt, hogy nem zaklatták olyan kicsinyes dolgokkal, mint egy 1200 Ft-os kabát eltűnése. *Nem szóltak neki, nehogy azt higyje, hogy megvetik, amiért már egyszer megtévedt.* Nem zaklatták, mert jól tanult.

A „Három Huszár" vendége

Gyakori vendég volt a Három Huszár, a Kulacs és hasonló vendéglőkben. „Lángoló" érzéseit itt váltotta olcsó gyönyörökké. Bár undorító és fanyar az a „szórakozás", neki érdekes volt. Érdekes? Nem hiszem, csak már visszalépni nem tudott. De miért? Hiszen tévedhet mindenki, s léphet rossz útra, de van visszatérés, csak tudni kell megtalálni a jó és helyes utat. Barkoczy nem találta meg.

Elsősorban önmagát vádolhatja minden ferde lépéséért, amelyet a züllés-hez vezető görbe úton tett.

Barkoczy, Barkoczy! Hogyan tudtál ennyire mélyre süllyedni? *Nem gondoltál arra, amikor megloptad társaid, hogy ezzel meglopod azok szüleit is, akik keményen megdolgoznak minden egyes ruhadarabért, amelyeket te féláron adtál el?* Nem éreztél lelkiismeretfurdalást, amikor a barátaidtól lopott pénzből fizetted a léha nők számláját? Nem érezted magad többnek, mint azok? Eladtad a becsületed. Senki és semmi lettél. A csendes, szegény Barkoczyból mi lett: egy *csavargó, akit körözött a rendőrség.* Már több mint egy éve, hogy nem láttalak és képzeletemben még mindig rendes emberként éltél.

Bíróság előtt

Az V. kerületi bíróságon láttalak újra. A teremben halotti csönd volt, szinte lélegzetvisszafojtva figyeltünk az ajtóra (azok, akik téged jól ismertek), amikor a fegyőr kíséretében belépett a terembe: egy piszkos, olajos szürke esőkabátot, rongyos ruhát, ápolatlan hajat viselő egyén. Alig ismertünk rád... pedig te voltál az, te Barkoczy Lajos, az a csendes, szerény fiú, a volt DISZ-szervező, akit mindenki szeretett. Te voltál az, aki a kémiát, a matematikát a legjobban tudtad. Te voltál az, akiről azt hittük, hogy ránk se mer nézni. De tévedtünk, mert *te kaján, gúnyos arccal fordultál felénk és köszöntöttél minket.* Te voltál az, te Barkoczy Lajos, a többrendbeli lopással vádolt egyén. Ugy néztél ki, mint akit a csatorna mélyéből kotornak elő. Tipikus csavargónak nézett, aki régebbről nem ismert. Te voltál az, aki a pályaudvarokon azért váltottál jegyet a legközelebbi állomásig, hogy utazás ürügye alatt éjszakára ott maradhass. ...Hogy tudtál így élni?

Ott is hazudtál

Csodálkoztam rajta nagyon, amikor a bíróságon azt mondtad, hogy: *„sem anyagi, sem erkölcsi támogatást nem kaptál senkitől."* ...Hogy mertél ilyen leplezetlenül hazudni?... A szakérettségin ruhát vettek neked, az egyetemen többször kaptál segélyt.

Az ösztöndíjad 470 Ft volt, de ez sem volt elég, hiszen nem az alvilág árjegyzékét vették alapul, mikor ezt megállapították.

Az ügyész mondotta: „Súlyos eset, mivel véletlennek egyáltalán nem fogható fel. Szándékosan és sorozatosan történt minden."

Az ügyész helyesen utalt a megkárosítottakra, akik valamennyien kevesebb ösztöndíjat kaptak, mint a vádlott, mégis a lehetőséghez mérten rendesen elnek. A legsúlyosabb anyagi gondok közepette sem jut eszükbe a legaljasabb tett: a lopás.

Barkoczy!... Nem ítéltek pénzbüntetésre. Nem kapnak kártérítést azok, akiktől loptál. Igaz, te nagyelkűen megigérted, hogy ha kiszabadulsz, megfizetsz mindent. — Nem kell megfizetni Barkoczy semmit! Megfizettél — talán mindenért — minden bűnös percedért.

A döntő hibát te követted el, midőn először léptél a mocsaras útra, melyben el is merültél.

Csörren a bilincs

Milyen büntetést vártál vajjon? Meglepődtél-e, amikor az elnök felállt, mondja: „Az V. kerületi bíróság *Detter-tanácsa*

Barkoczy Lajos többrendbeli lopással vádolt egyetemi hallgatót 18 hónapi börtönbüntetésre, a közügyektől 2 évi eltiltásra, valamint választójogától való megfosztásra ítélem."

A csönd még mélyebb, még nyomasztóbb lett.

Már nem is figyeltem semmit, csak a fegyőrt, aki bilincset vett elő, s ez a bilincs a te kezeden csörrent, azon a kézen, amely becstelen módon többezer forint értéket lopott.

Alakod kissé görbébb lett, hajad csapzottan a szemedbe lógott, nem tudtad hátrasimítani... aztán elvezetett a fegyőr.

Barkoczy!... **így akartál megbecsülést szerezni az egyetemnek, a szakérettségis kollégiumnak?... Elfelejted Kovács Dénes igazgató szavait, mikor azt mondotta: „Kérem, úgy tanuljanak, hogy az élet bármely funkciójában megálljják helyüket. Álljanak helyt az egyetemen. Váljanak a szocializmust építő társadalmunk aktív és hű harcosaivá!"...**

És helytállt minden szakérettségis, csak te, Barkoczy Lajos, te estél így el az erkölcs és a becsület mezején.

JÓBARÁT

OSTROM — az egyetemen

GÉPPUSKA ROPOGÁS, csörömpölve összezúzódó ablaktáblák, mindenütt rom és pusztulás, az eltorzult arcú halott katonák sora található az aulában. Szovjet csapatok hősi elszántsággal rohamozzák és a szürkeruhás nácik vad elszántsággal védik az épületet...

Géppisztolyos katonák, golyószórós harcos fedez az oszlop mellett és szüntelenül szólnak a fegyverek...

Lövedék-sorozat mély nyomot hagy a falon és pattogva törik apró darabokra a villanybúra, füstölve ég a lépcsőház és a harc elkeseredetten, szünet nélkül folyik.

De most semmi sem számít.

A nácik mielőtt végleg elmenekülnének még kirabolják a bankot és aztán lángokba borítva az épületet, füst, vér, a halottak és a sebesültek sorfala között próbálnak menekülni...

S amikor már a harmadik emeleten is megszületik a vörös katonák diadala, hirtelen felhangzik egy szó: *Állj! kikap!*

A HATALMAS JUPITER LÁMPÁK kialszanak, sötétbe borul a terem, a rohamozó katonák hunyorogva, fáradtan törölik meg izzadt homlokukat... amikor a lépcsőházban még füst terjeng, a műfalak még mutogatják levert, golyókkal átlyukasztott testüket és a romok az apró üvegdarabok hírdetik, hogy itt valami történt...

De mi is történt?

Karinthy Ferenc díjnyertes művét, a „Budapesti tavasz"-t forgatják. A film egyes jeleneteit — így a bank-palota megrohanását és kifosztását — az egyetemen filmezték. S akik akkor itt bent jártunk az egyetemen, nem ismertünk rá az épületre. Akaratlanul is szorongva néztük — az élesen világító lámpák árnyékából — a harcoló színészeket. Az eszeveszett ropogás kínos emlékeket, régi háborús élményeket zavart fel bennünk. Szemünk előtt újra lejátszódott a harc, és az összeboruló katonák fájdalommal töltöttek el bennünket.

Háború!

A MAGA BORZALMAVAL allandóan igyekszik megzavarni az emberek nyugodt, boldog álmát. Még nem találkoztam olyan emberrel, aki kívánta volna a háborút és ne akart volna békésen élni.

S jó nekünk, ha olykor — de csak filmfelvételen — háborút látunk, amikor a filmszínházban borzongva figyeljük a cselekményt, újra és újra feltámad bennünk az érzés: békében akarunk élni..

Reméljük ez a film is méltóan fogja érzékeltetni azt a harcot, amely tíz évvel ezelőtt szép hazánk földjén dúlt és még jobban megerősíti az embermilliók lelkében a vágyat — és harcot ezért a vágyért — hogy BÉKÉBEN ÉLJÜNK..

Hírek a filmvilágból

A Tolsztoj Leo „Háború és béke" c. regényének megfilmesítésére vállalkoztak olasz filmművészek. A film férfi főszerepét Gérard Philipe és Marion Brando alakítja. A film külső felvételeit Finnországban tervezik.

★

Érdekes, egész estét betöltő kultúrfilm készül Olaszországban az ókori Róma fennmaradt romjairól. A világ mozinézőinek nemcsak azokban a romokban lesz módjuk gyönyörködni, amelyek ránk maradtak, hanem az olasz városban, Cinecittában újra felépítik a régi Róma néhány nevezetességét, abban az állapotban, ahogy eredetileg láthatók voltak.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem párt és DISZ-bizottságának egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja
Szerkesztő: Gácsi Sándor
Szerkeszti: a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: Illés János
Szerkesztőség:
Budapest, IX. Dimitrov tér 8. III. 382.
Telefon: 186—850
192-es mellék
Kiadja:
a Budapesti Lapkiadó Vállalat
Budapest VIII. Blaha Lujza-tér 3
Szikra Lapnyomda
Budapest VIII. Rökk Szilárd u. 6
Felelős vezető: Kulcsár Mihály

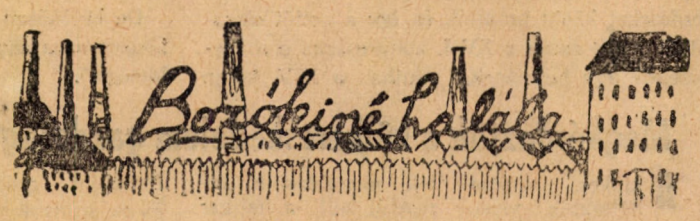

A GYÁRTELEPEN hetek óta frontelőtti, feszült, várakozás teljes légkörében éltek az emberek. A nyilas-barát suhancok hencegő szónoklatokat tartottak a csodafegyverekről, mások — esténként Moszkvát hallgatták és köpték a nyilasokra.

A munkásasszonyok rosszul öltözve, hidegtől csípett vörös arccal, félnapokat álltak sorba egy kis fekete kenyérért. A gyerekek éheztek. A nyilasok nyakbaakasztott géppisztollyal, fénylő bilgerlikben, bundában, gőgösen sétáltak az utcákon. A munkások keze ökölbe szorult, fogaik között szitkokat szórtak a nyilasegyenruhába bujtatott elállatiasodott banditákra.

A front egészen közel volt már. Az ágyúszó nappal és éjjel egyaránt hallatszott. A németek megszaporodtak, gépkocsijavítók, péküzemek, kórházak telepedtek a házak udvarára. Repülőgépek zúgtak állandóan a levegőben. Éjjel tilos volt az utcán járni, járőrök cirkáltak és fegyveres forgalomszabályozók álltak az utcasarkon.

NEMSOKÁRA leállt a gyár is. A nyilasok a férfiakat összeszedték és elhurcolták. A mi utcánkban Blahut Pál munkást agyonlőtték, mert ellenállt. A gyártelep szokott zöreje, a mozdonyfüttyök, a dohogó gőzgépek hangja, a daruk fogaskerekeinek kerepelése megszünt. A telep olyan lett, mint egy temető.

A hatalmas gyárkémények kialudt, kormosvégű gyertyaként meredtek az égre, a kazánok tüzét eloltotta a háború.

Máskor, téli reggeleken, felejthetetlenül szép látványt nyújtanak. Ha a szél nem fúj, a kelő naptól pirosra festett háttérben, végtelenségig száll a füstjük.

Most, minden piszkos volt és rideg.

Ezt az idegesítő csendet törte meg az ágyúszó.

Karácsony előtt egy héttel megszünt az áramszolgáltatás. A családok a közelgő front elől a pincékbe húzódtak. Odalenn az ideges, nélkülözéstől megkínzott munkásasszonyok és gyerekek az ágyuk dörrenésére összerezzentek.

A PINCELAKÓK között ott volt Bozókiné is, akire az utolsó félévben különösen sok csapást mért a sors. Férjét elvesztette a háborúban, szülei már nem éltek. Esténként magába roskodva ült, sirdogált a pince belső, eldugott zugában. Volt egy — akkor éppen beteges — három éves kisfia, akit orvos nélkül, a jó szerencsében bízva ápolgatott. A kisfiú sápadt arcán gyakran peregtek könnyek a szenvedéstől.

Bozókinét a nélkülözések nagyon megtörték. Szeme vörös volt az állandó sírástól, arcán ráncok jelentek meg.

Egyszerű, családjának élő asszony volt, a világ eseményeivel nem igen foglalkozott, nem politizált. A szenvedések azonban az ő lelkében is gyűlöletet fakasztottak, s a nyomor miatt egyre gyakrabban szidta a németeket. Lakótársai nem is vigasztalták, érezték feltörő keservének igazságát, mert a gyűlölet bennük is érlelődött a náci őrület iránt.

EGYIK DÉLUTÁN Bozókiné kisfia hirtelen rosszul lett. Anyjához bújt és a láz rózsákat rajzolt az arcára, köhögött.

Az anya rettenetesen szenvedett. A pincéből kimenni veszélyes volt, mert időnként aknák csaptak be, mégis magára kapta kendőjét, s kiszaladt, hogy lakásáról lázcsillapító port hozzon. Minden baj nélkül jutott haza, pár perc mulva a házfalakhoz simulva már jött is visszafelé.

Szürkület előtti, világos idő volt. Tisztán, jól lehetett látni mindent, még a fehér hótakaró is világított. Talán negyven méterre lehetett a pincétől, mikor az egyik német bandita a túloldali kertből rákiáltott.

— Halt!

Az asszony a kiáltásra megállt, körülnézett. Pár pillanatig bizonytalankodott, nem látott senki, nem tudta, mit csináljon.

A nagy hideg átjárta. Kendőjét vacogva húzta összébb, aztán ideges, bizonytalan léptekkel indult a pince felé, ahol gyermeke lázasan feküdt.

— kiáltó német most hallgatott, mert nem igazoltatni akarta, hanem csak megijesztette. Felhúzta fegyverét, s könnyelműen, röhögve seperte végig sorozatával az utcát.

Bozókiné felsikoltott, s lerogyott a földre. Átlőtt nyakkal vívta haláltusáját. Kispriccelő vére összekeveredett a hóval, mégsem adta fel a küzdelmet. Szinte öntudatlanul, utolsó erejével a pince, gyermeke felé nyújtotta az orvosságot szorongató kezét.

Igy halt meg.

CSONTTÁ FAGYVA másnap reggelig feküdt az úton. A szállingózó fehér hó betakarta, a gyártelep levegőjéből lehulló finom korom fekete szemfödelet borított tetemére.

Szovjet katonák találták meg, s temették el.

Bozókiné egy volt a nácik által halálba küldött milliók közül.

Gyermekét szovjet katonaorvos mentette meg a biztos pusztulástól. Ő él és milliókkal együtt örökké emlékezni fog a náci banditákra, s minden erejével küzd az új háború ellen.

A. Z.

Kedves szerkesztőség!

Bonyhád, 1954 december.

A Közgazdász egyik őszi számában felveti a kérdést, hogy a lapban ne csak egyetemi problémák merüljenek fel, hanem foglalkozzon a lap a középiskolák életével is. Ez a cikk indított arra, hogy röviden beszámoljak szakkörünk munkájáról.

Iskolánkban az idei tanévben is megindítottuk a statisztikai szakkört. Kilencen — mindannyian negyedikesek — veszünk részt a szakkör munkájában.

A szakkörben felvételt nyert tagok már tavaly is jól szerepeltek statisztikából, az iskolán belül és iskolán kívül is.

Tavaly a Rákosi Mátyás tanulmányi verseny országos döntőjében két tanuló szerepelt, kik jelenleg szakkörünk aktív tagjai. Résztvettünk — és szép eredményt értünk el — a KSH tavalyi pályázatán.

Alakuló gyűlésünkön évi munkatervet dolgoztunk ki. A következő ülések már a munkaterv szellemében folytak le. — A foglalkozások első részében egy-egy tanuló előadást tart. A foglalkozás második felében feladatot oldunk meg.

Eddig az előadások keretében megismerkedtünk a statisztika történetével az 1900-as évekig. — Az előadás alatt mindenki szorgalmasan jegyez. Az előadásokat kiegészítjük és bírálatot mondunk.

Az előadás anyagát legépelve elhelyezzük az ifjúsági olvasó könyvszekrényében, hogy bárki tanulmányozhassa szakkörünk végzett munkáját.

A foglalkozás második felében feladatokat oldunk meg. A feladat témája kapcsolódik a tananyaghoz is és új problémákkal is megismerkedünk. Az így megoldott példák új, nehezebb és erősebb gondolkodást vesznek igénybe, mint az órák keretében megoldott feladatok. Ez a célunk és mindig követjük is mert szakkörünk tagjai a képesítő után is statisztikával szeretnének foglalkozni. Már most komolyabban foglalkozunk vele. Nemcsak órán, szakkörön, hanem szabadidőnkben is.

A foglalkozáshoz rendelkezésünkre állnak különböző statisztikai folyóiratok és szakkönyvek. Ezt szakkörvezető tanárunknak köszönhetjük ki fáradságot nem kímélve segít nekünk a feladatok megoldásában és jó könyveket bocsát rendelkezésünkre.

Joggal feltehetjük a kérdést: miért is van erre szükségünk és miért tanulmányozzuk olyan lelkesedéssel a statisztikát?

Elsősorban azért, mert szakkörünk valamennyi tagja statisztikai pályára készül. Van, aki úgy gondolja, hogy képesítő után — üzemen állami gazdaságon és termelőszövetkezeten belül — statisztikusként fog dolgozni. — A szakkör tagjainak másik része — köztük én is — statisztikai tanulmányainkat magasabb fokon, az egyetemeken szeretnénk folytatni. Az érdeklődés főleg a Közgazdaságtudományi Egyetem felé irányul. Mint a statisztikai szakkör titkára, legfőbb problémakörömnek a statisztika. Éppen ezért nézünk bizakodva a Közgazdaságtudományi Egyetem felé.

Gáspár György

Kérjük a véleményed!

A „Közgazdász" Szerkesztőbizottsága kéri olvasóit, hogy az ujság elolvasása után a megjelent cikkekről versekről stb. írják meg őszinte véleményüket és — akár aláírás nélkül is — szerkesztőségünkbe (III. em. 382) vagy valamelyik levelesládánkba juttassák el.

Figyelem! Pályázat!

A napokban nagy összefutás volt a könyvtár előtti „zsibongóban. Lexikonokkal felszerelve siettek oda a diákok, és mint verebek a villanydróton, úgy lepték el a „zsibongó" egyik tárlóját. Vajjon mi vonzotta oda őket? Mivel akkor már jónéhányan elutaztak, ezen az úton adjuk tudtára mindenkinek, hogy könyvtárunk pályázatot tűzött ki. Pár nappal ezelőtt fejeződött be a szovjet írókongresszus, mely új, nagy lendítéssel viszi előre a szocialista realista irodalom fejlődését. Ebből az alkalomból kiváló karikatúrákat közöl a Krokodil a kongresszuson résztvevő írókról, s egyet a régi nagyokról, a klasszikusokról. Ezt a két képet tettük ki a „zsibongóban" és pályázatot hirdetünk:

ki ismeri a legtöbb írót; ki tudja többről megmondani: hogy kicsoda? Ki az; aki az orosz klasszikusokat és a szovjet írókat valóban ismeri, arcképekről; személy szerint is, vagy ha még nem ismerné, hajlandó fáradozni, képeket felkutatni, és megismerni?!

Sokszor beszélünk arról, hogy legjobb barátunk a könyv, hogy egy-egy jó könyv társaságában soha nem érezhetjük egyedül magunkat. Ez valóban így is van. De ha így van, akkor az író, aki a könyv mögött áll, akinek agyában érzések, gondolatok, élmények és olvasmányok hatására a könyv megszületett, az író is érdekes kell legyen számunkra. Amikor olvasunk, nem teszünk mást, csak vele beszélgetünk. A könyv csak arra jó, hogy sok ember számára tegyen hozzáférhetővé egy-egy hatalmas elmét, mert ma már nem ülhetjük úgy körül őket, mint az ősnépek az ősidők dalnokát, vagy mesemondóját.

A művet nem lehet elvonatkoztatni az alkotótól. Nem lehet egyiket a másik nélkül szeretni. Akit pedig szeretünk, azt ismerni akarjuk. Minél jobban szeretjük a könyvet, minél szenvedélyesebb olvasók vagyunk, annál inkább.

Ennek a megismerésnek elősegítésére tűzte ki a könyvtár a pályázatot.

Határidő február 1. A jeligés, leragasztott borítékokat a kölcsönzőbe kérjük. Az első díj elnyeréséhez a klasszikusokból legalább nyolc, az újabb írókból legalább 10 szükséges, a második díj elnyeréséhez a klasszikusokból legalább hat, az újakból legalább nyolc, a harmadik díj elnyeréséhez pedig a klasszikusokból legalább öt és az újakból is legalább öt megfejtés az alapfeltétel.

A fáradozás jutalmául Tolsztoj: Háború és Béke (1. díj), Gogol: Holt Lelkek (2. díj) c. műve, és a Száz szerelmes vers c. antológia, mint harmadik díj várja a szerencsés megfejtőket.

VÁLASZ

A Közgazdász legutóbbi számában egy egyetemi hallgató levelét közli arról, hogyan védekezzünk az olvasóterem lelkiismeretlen lefoglalói ellen, akik miután helyet biztosítottak maguknak, nyugodt lélekkel nekivágnak a világnak, otthagyják az olvasótermet, hogy ha majd eszükbe jut, újra leülhessenek a lefoglalt helyre, miközben az ajtónál a hallgatók hosszú sora ácsorog. Ez ellen valóban szükség van az öntudatos diákok segítségére, noha a könyvtár dolgozói mindent megtesznek az ilyen hörcsögtermészetű „lefoglalók" kiebrudalása érdekében, de ha figyelmüket és éberségüket elkerüli egy-egy ilyen eset, ne nyugodjanak az illető szomszédai, s ne hagyják rosszul értelmezett szolidaritásból tanulnivágyó társaikat az ajtónál állni. Közös erővel majd csak sikerül megnevelni azokat a fiúkat és lányokat, akik most még csak az olvasóteremben „helyezkednek", de mit fognak cselekedni az ilyen mentalitású emberek az életben? Meg kell velük értetni, hogy míg meg nem változnak, nemcsak az olvasóteremnek, de a szocialista társadalomnak sincs rájuk szüksége.

Az olvasóterem telítettségén azonban könyvtárunk olymódon is segít, hogy a vizsga időszakában a 12-es előadótermet nyitva tartja, ahová a diákok beülhetnek olvasni és tanulni, tehát azoknak, akik saját jegyzetet, vagy kiköcsönzött könyvet használnak, nem kell elfoglalniuk a helyet az olvasóteremben. Az olvasóteremben csak azok tartózkodjanak, akik olvasótermi könyvet, vagy jegyzetet használnak. Reméljük, hogy ez a megoldás is sokat segít majd a zsúfoltság megszüntetésénél, és lehetővé teszi, hogy egyetemünk diáksága zökkenőmentesen készülhessen vizsgáira.

A könyvtár vezetősége

szerkesztő üzeni

Kérjük a Közgazdasági Technikumos előfizetőinket, hogy a második negyedévre esedékes előfizetési díjat, 2,10 Ft-ot postautalványon lapunk címére küldjék el.

*

Buzás elvtárs levelét megkaptuk, köszönjük. A szerkesztőbizottság úgy döntött, hogy levelét nem közöljük.

*

Horváth János elvtárs levelét megkaptuk, köszönjük. Kérjük, keresse fel a szerkesztőséget.

*

Gáspár György, Bonyhádi Áll. „Perczel Mór" Közgazdasági Technikum. Levelednek nagyon örülünk és közöljük. Munkátokhoz sok sikert kívánunk az új évben. Leveled legyen buzdítás a többi technikumok diákjainak is. Reméljük találkozunk az egyetemen.

Braun János:

FENYŐFA...

Karácsony előtt néhány nappal a németek elhagyták a falut. Távolról már idehallatszott a közeledő szovjet csapatok nehéztüzérségének a hangja és esténként messziről fellobbanó lövedékek és ágyúk torkolattüze világított...

*

Még este, lefekvéskor ott bömbölt a németek ágyúja a ház végében, de éjszaka hirtelen elhallgatott. A tankok hernyótalpa kíméletlenül szaggatta fel a falu főutcáját. Az emberek félőn néztek ki az ablakon a félhomályba. Az égen sötét felhők húztak el, s alattuk vad irammal száguldottak a gépmadarak.

Néha kivillant a hold, s meg-megvilágította a környéket, a rendezetlen, fejvesztetten menekülő csapatokat...

Nem aludt, csak egész éjjel kinlódott, nyöszörögve forgolódott a helyén. Össze-vissza álmodott mindent, s reggel az első zajra felébredt.

*

Az első dolga az volt, hogy a németeket keresse. Látta, hogy az ágyú nincs már a régi helyén és nem lövöldöz a ház végéből. Sőt a fészerből a nagy lőszerszállító kocsi is eltűnt. A kert alján aknavetők sorakoztak, de azok is elmentek.

Valami megfoghatatlan csend borult a vidékre...

Az egyszínű szürke fellegekből békésen megindult a havazás. Egyre nagyobb pelyhekben havazott és fehér sapkát húzott a házak tetejére, a megkopaszodott fák nyujtogató ágaira és eltüntette a kisebb gödröket. Békés téli nyugalom csodálatos hallgatagsága lett urrá a falun... Az emberek még nem mertek mászkálni. Ki-kidugták a fejüket a kapun — akik maguk építette kis óvóhelyeiken tanyáztak, óvatosan előjöttek — de még féltek elhagyni otthonukat, féltek elmenni egy kicsit körülnézni, mert a németek az utóbbi időben sok embert lőttek le.

Tíz óra felé megváltozott a falu képe. Az asszonyok felhasználták a pillanatnyi szünetet és gyorsan hozzáláttak készülődni az ünnepekre.

Az igaz, hogy nem volt valami gazdag lakomára való készülődés, de azért egy kis liszt, zsír akadt és elkezdtek tésztát sütni.

A férfiak átmerészkedtek a szomszédokhoz és tárgyalták az eseményeket. Egyesek szerint vége a háborúnak...

*

S jöttek a szovjet katonák. Amerre mentek, az emberek kiálltak a kapuba, a gyerekek beálltak a sorok végére és nevetve masíroztak utánuk — hiába kiabáltak a szüleik.

Némely ember kiváncsian, mások félve, az ablak mögül figyelték őket. Lopva nézték sáros ruhájukat, kissé fáradt arcukat, s mosolygós, vidám szemüket, amely bátorítóan csillogott. Voltak olyanok is, akik közelebb bátorkodtak.

Nagyapó — az idős Pataki bácsi, aki 19-ben orosz fogságban is volt és nem most látott először oroszokat — mint egy ifjú legény beszaladt a konyhába, felkapta a süteményestálat és sietett vissza, ki a kapun, az utcára — a katonákhoz.

Ismerte már a háború íratlan törvényeit és miközben kínálgatta a katonákat, ő maga is falatozta a süteményeket, hogy bizonygassa, íme ez finom! — Szpaszíva! Szpaszíva! — köszönték meg a katonák és jó étvággyal ették a süteményt.

Az átvonulás egészen estig tartott. Az eleje estefelé megállott, s elfoglalta az állásokat, a többiek a faluban helyezkedtek el.

Pataki bácsi — aki egész nap az utcán járkált, látva, hogy harcosok kezdenek bemenni a házakba, gyorsan megfogta két katona kezét és behozta őket.

Amikor a kisunokái meglátták, hogy a kapun bejönnek, elbújtak anyjuk mögé. Onnan kandikáltak ki a közeledők felé.

— Ne féljetek, nem bántanak benneteket — bíztatta a gyerekeket a nagymama.

— De nagymama, nézd milyen hosszú puskája van — ijedezett a kisleány.

— Háború van! Istenem, ők is olyan emberek, mint mi — válaszolta az anya és maga elé állította a két gyereket.

Nagyapó örült, hogy végre hasznát veheti kevéske orosz tudásának és mosolyogva beszélgetett a katonákkal.

— Erre tessék! Erre...

A család felé fordultak, és az öreg bemutatta a vendégeket. Alekszandr kapitányt és Joszif őrmestert.

Körülnéztek, barátságosan mosolyogtak.

Odamentek a nagymamához, szeretettel megcsókolták, aztán a gyerekek anyjával kezetfogtak és a két gyerek felé fordultak.

Alekszandr kedveskedve felemelte a 7—8 éves kislányt és zsebéből csokoládét kotorászott elő. Joszif szomorúan, elhalványult tekintettel nézte a gyerek barátkozó arcát, félelem nélküli nevetését.

— Miért szomorú az orosz bácsi? — mondta az egyik gyerek.

— Ne kérdezz ilyen butaságokat — pirított a kérdezőre nagypapa és oda fordult a katonákhoz. — Jöjjenek, egyenek valamit.

Leültek vacsorázni. Evés után átültek a lócára és nagyapát közrefogva beszélgetni kezdtek. Az asszonyok is kérdezősködtek és Pataki bácsi szíves örömest töltötte be a tolmács szerepét.

A gyerekek is odahúzódtak és Joszif színes érdemszalagjait babrálták, nézegették.

— Édes gyerekek — mondta Joszif és szeretettel simogatta a szöszke fejeket.

— Neked nincs? — érdeklődött az öreg.

A katona fényképet vett elő, amelyen egy asszony volt két gyerekkel.

— Még nem olyan régen együtt voltak Sztálingrádban... — kezdett lassan, szinte saját magának beszélni — aztán egy német bomba megölte a két gyermekemet. Körülbelül ekkorák lehettek, mint ők, a fiú tíz-, a kislány nyolcéves volt. Feleségem kijött a frontra, sebesülteket gondozott, de az egyik német géppisztoly őt is örökre elnémította... Magam maradtam...

— Mi is veled vagyunk — vigasztalta Alekszandr, de az ő szemében is könny csillogott. S amint a fiúcska nézegette a kitüntetéseket, egy meleg könnycsepp esett a kezére. Felnézett és akkor csodálkozva látta, hogy mindegyiknek a szeme gyanúsan csillog.

— Miért sírtok nagypapa?

— Semmi fiacskám...

Joszif kedveskedően becézte a gyerekeket, számukra érthetetlen nyelven az öreghez fordult.

— Kérdezd meg a gyerekektől, hogy nem kívánnak-e valamit?

— Ugyan...

— De hátha... — kérlelte tovább.

Alighogy elhangzott a kérdés összesúgtak, sokáig tanakodtak, végre kibökték.

— Egy fenyőfa kellene.

— Orosz bácsi, karácsonyfát hozzál nekünk — kérlelte a katonát Marika.

— Nos, mit akarnak? — kiváncsiskodott Joszif.

Az öreg megpróbált füllenteni:

— Semmit, semmit.

— Mondd csak meg — biztatta a kapitány is.

— Bolondság — karácsonyfát akarnak... de csak gyerekésszel kívánhatnak ilyesmit, hisz az egész faluban nincs csak a grófi kertben, de az messze van és még a németeké...

— Majd hozunk nekik — ígérték meg.

Azzal a boldog tudattal feküdtek le, hogy lesz hamarosan fenyőfájuk. Az öreg még sokáig beszélgetett a katonákkal a meleg konyhában... a kemence mellett ülve...

— Nagyapó hol vannak a bácsik? — ostromolták a gyerekek már kora reggel az apókát.

— Elmentek gyerekeim.

— Hová?

— Harcolni — válaszolt szomorúan az öregember.

— Minek? — érdeklődött naivul a kislány.

— Miért kislányom? Tiértetek, miértünk, mindenkiért...

*

Az ágyú bömbölt ijesztő hangokkal süvöltöztek a lövegek. Távolról idehallatszott a géppuska fáradhatatlan kelepelése, aknák, kézigránátok robbanása. Szünet nélkül dúlt a harc. Estefelé végre kissé lecsendesült, a fegyverek egyre messzebbről és mindig halkabban szóltak.

Már feküdni készültek, amikor kopogtattak az ajtón.

— Tessék — szólt ki a nagyapa.

Alekszandr lépett be. Látszott az arcán és ruházatán, hogy a harcból jön. A zubbonya a karján véres volt, és fehér ruhával volt átkötve.

Köszöntötte őket, aztán szomorú hangon a nagyapóval beszélgetni kezdett.

— Joszif szerzett egy kis karácsonyfát, oda kötötte a hátizsákjára és vitte magával, együtt harcolt vele...

— Hol van ő? — kérdezte rosszat sejtve.

— Meghalt. Roham közben lelőtték a németek... de ne mondja meg...

A nagypapa félrefordult és harsogva igyekezett kifújni az orrát és közben letörölni az áruló könnycseppeket.

— A fenyőfát elhoztam, itt van az ajtó előtt...

— A másik bácsi hol van? — érdeklődtek kiváncsian a gyerekek.

— Máshová ment... — felelt Pataki bácsi sóhajtva, majd vigasztalón hozzátette — De a karácsonyfa ott van az ajtó előtt, ő küldi.

— Jó, majd gondolunk rá.

Kirohantak és ujjongva hozták be a kicsiny, havas — talán vérrel is díszített — fácskát.

— Tessék megmondani, köszönjük. Jó lett volna, ha ő is eljön. De ugye visszajön? S most Alekszandrnak nem kellett tolmács. Fátyolos tekintettel simogatta meg a szöszke fejeket és bíztatóan bólogatott.

— Igen — mondta végre a kapitány és elnézte a gyerekeket, amint körültáncolják a fenyőfát...

BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KIVÁNOK!

Huszonnyolc éve *hallom ezt a szót. Az első négy-öt év alatt még semmit sem jelentett számomra, olyan volt, mint a többi felnőtt szokás. Hallottam, de fogalmam sem volt arról, hogy miért mondják.*

Iskolás koromban már tudtam, hogy ezt a felkiáltást az év utolsó napjaiban szokás mondani. Nyolc éves koromban már azt is tudtam, hogy legjobb újév reggelén, lehetőleg megtermett asszonyságoknak, akik azt tartják, hogy az új év boldogságát, mindenkit megelőzve, csakis férfi köszöntés hozza el.

Igaz, még nem voltam férfi, de szerencsére a babona nem válogatós. Ló helyett szamár is jó alapon, kora hajnalban kikászálódtam a nyirkos dunna alól, hogy ezt a szokást aprópénzre váltva megkeressem életem első újévi keresetét.

Máig sem tudom *hogy miből, apám meséiből, idősebb barátaim szavaiból, vagy a szomszéd nyugdíjas özvegyének reggeltől estig tartó kelepeléseiből merítettem-e ezt a nagyhorderejű felismerést, ami életemben legalább olyan fordulatot hozott, mint Európának az Amerika-felfedezés. Csak azt vettem észre, hogy birtokomban van, bolond lennék, ha ki nem használnám és még azt is megéri, ha a nemes cél érdekében megtanulok egy versikét.*

Pici szívem, pici szám,
Boldog újévet kíván!

Még ma is elszégyenlem magam, ha erre a képmutatásra gondolok, mert az volt, képmutatás. Tudom, eszem ágában sem volt valóban boldogságot kívánni annak a vasvillaszemű hölgynek, aki egyedül élt a magas kőoszlopos, vasráccsal elkerített házban, s aki még akkor sem adta vissza a kertjébe esett labdát, amikor apám ment érte.

Miközben a verset szavaltam, markomat tartottam, s a jókívánsághoz illően mosolyogtam azért az egy pengőért, minden évben ennyit adott, — láttam kifestett, rikácsoló kanári képét, hallottam megvető véleményét, amit apámnak rólam, gyerekről mondott: „Hajtsa ki a kölykét a legelőre, ne az én virágomat tapossa!"

Vagy például annak a másik szomszédasszonynak, aki minket, a sokgyerekes házat, keresett fel, részint azért, hogy anyámat korholja (miért nem vigyáz), másrészt, mert panaszkodni valója akadt valamelyik közös ismerősünkre. De mindég azzal vált el, hogy négyünk közül valamelyikünket „egy kis" szívességre birt. „Istenem, olyan nehéz az a vödör — csicseregte negédesen — a maga gyerekei meg olyan izmos lurkók. Majd alkalomadtán meghálálom". Vagy úgy fizetett, mint az állomásról cipeltetett nehéz csomagja után:

Megcirógatta izzadt kócos fejemet és homlokomra lehelt.

— Angyali vagy fiacskám! Sose fogom elfelejteni!

(Hogy mégis elfelejtette, azt onnan tudtam, hogy az újévi köszöntésért csak húsz-harminc fillért adott.)

Így ismertem meg *a „Boldog új esztendőt", ahogyan akkor sokan ismerték, tartalom nélkül, megszokásból. Az egész év szemernyi boldogságát csak az adta, hagy mennél több nap telt el az „új évből", annál közelebb jutottunk a másikhoz, a pénzkereseti lehetőséghez. Legfeljebb annyi változás iktatódott közbe, hogy — mivel a „pici szám" kamaszkorban már kissé nevetségesen hatott — új versikét kellett begyakorolnom.*

Szalad a szán, szól a csengő,
víg legyen az új esztendő.
Adjon isten minden jót,
csörgő-börgő mogyorót,
tele pincét-kamrát,
isten áldását
ebben az új évben!

Apámat azért is becsültem, mert ő csak annyit jegyzett meg tréfásan, vagy komolyan: „Elmult egy év, kevesebb van hátra!"

Máskor meg így oktatott:

— Nem kívángatni kéne fiam, hanem egyszer végre boldog új esztendőt csinálni. Mert csinálni lehetne!...

Ugy éreztem, egy kicsit ki is nevet, ezekért a versikékért, pedig ő is tanított valamikor hasonlókra. Kamasz ösztönöm azt súgta, hogy ez csak olyan „gyerek-foglalkozás".

Inas koromban én is BUÉK-kal köszöntöttem új barátaimat. Igy a dolog lerövidült. Pénz nélkül nincs vers, szokásból meg ennyi is elég. Tudtuk, ugyanaz lesz az új évben, mint volt az ó-ban. Ha igazi boldogságot kívántunk volna, akkor a mindennapos pofozás, a tízóraiért szaladgálás, a levélhordás és kiskocsizás megszüntetését, könyvtárt, tanonc-műhelyt, több fizetést, jobb kosztot, szakmunkát kívántunk volna, hogy moziba, színházba mehessünk, könyveket olvashassunk, amit minden inas szívesen tett volna, ha ideje és pénze lett volna. Szerettünk volna fürdőt, ahol piszkos, olajos testünket legalább hetenként lemoshattuk volna, melegebb ruhát, vagy legalább egy olyant amin nincs folt.

De mondhattuk ezt? — Nem. Ehelyett azt mondhattuk, BUÉK, s keserű mosolyogtunk hozzá... ha az a sok „volna" ott nem volna!...

1943-ban, nem sokkal az újév beköszönése után egyik inas-barátom halt meg tüdőbajban, rá nemsokára egy másik pajtásom hagyta itt az árnyékvilágot, aki gyenge ruházatában, nehéz munkában kimelegedve tüdőgyulladást kapott. Hiába volt minden kétségbeesésünk. El sem búcsúzhattunk tőle...

Már ebben az évben is bombázták Budapestet, de a következőben még irgalmatlanabbul. Hol Erzsébeten, hol Kőbányán, hol a Kerepesi úton kerülgetett a modern halál, hogy a háború áldozataként a mennyországba jutva, végre valóra váljon az immár tizennyolcadszor kívánt boldog újesztendő.

Micsoda öröm volt itt lenn az élet? A rádió adását nem azért hallgattuk napestig, mert gyönyörűségünk telt a katonazenében, hanem az adás megszakítását lestük,

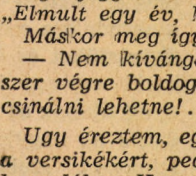

hogy utána, mint aki jól tudja begyakorolt kötelességét, lyukba, csőbe, betonba bújjunk és elrebegjünk egy-két miatyánkot, amíg odafenn a repülők búgnak.

Milyen tehetetlen és ostoba voltam! Amíg máshol tucatjával aratott a végzet, arra kértem az urat, hogy legalább az én búvóhelyemre ne essen!

Igy mult el az év — éhezve, fázva, rettegésben — s talán nem is gondoltam az elkövetkezendő újra.

Azaz mégis... *Tízszer annyi hazugság sem tudta elhomályosítani a szovjet csapatok győzelmeinek hírét.*

Eleinte rettegve, a rikácsoló antibolsevista hullámban el-elmerülve, gondolatban talán el is hárítottuk a félelmetes szabadítót. Nem hittük el, hogy az áradatban olyan sziget felé sodródunk, ahol nemcsak kívánják a boldog új évet, hanem teremtik is — ahogyan apám mondta. — Sebesült katonák, ellenőrizhetetlen hírek, röpcédulák meséltek róla, s mi egyre barátkoztunk az ismeretlennel való találkozás gondolatával.

Apám azt mondta, amikor a gyár nyugatra-hurcolásának hírével állítottam be a szülői házba.

— Ez az utolsó év a feketebetűs naptárban. Ezután piros lapokkal kezdjük fiam az évet. Ne menj velük. Meglátod Szilveszterkor már valamelyik Ivánka köszönt minket. Soha nem bocsájtanád meg, ha nem lennél jelen.

Nem kellett az öregnek sokat magyarázni, hiszen akkor már minden inas — nyilvánvaló titkolva — szökést forgatott a fejében. S amikor a beovnulásra felszólító plakátok is megjelentek, csak integettünk: Ilyet-e!... menjen a fészkes fene ilyenkor katonának!

Igy esett, hogy odahazamradtunk. Nem öntudatból, nem világos felismeréstől vezérelve, pusztán a körülmények folytán, a szenvedéstől menekülve és a jó után áhítózva, ami már több volt egyszerű imádságnál, mert már mi is tettünk érte valamit.

Hó ellett. *hideg volt a bunker. Fűteni nem mertünk, mert bár tagadták a katonák, de a harc zajából éreztük a front közelségét. December utolsó napján szünet nélkül támadtak az orosz repülők. A gyalogság aknái ördöngős pontossággal lőtték ki a németek köpködős gépágyúit. Egész nap lótás-futás, kúszás és dekkolás uralkodott a csukaszürke táborban. Arra sem értek rá, hogy velünk, katonaszökevényekkel törődjenek. Talán imádkoztak, mint annakidején én, hogy „csak oda ne hullion!", vagy azt a napot átkozták, amikor először kiáltottak éljent Hitlerre? A kétségbeesettebbje hasra feküdve ölelte a havas földet és csuka módjára, tátogva nyelte a légnyomásos levegőt.*

— Hogy dögölne mind, rakásra — szitkozódott anyám.

— Ezek a szerencsétlenek? — nézett rá apám szemrehányóan — Inkább azok, akik ezeket idehajtották!

Estére csend lett. Az egésznapos lövöldözés utáni süketségtől kellemetlenül pattogott dobhártyánk. Kimerészkedtünk a hevenyészett pincéből és tátott szájjal kémleltünk a sötét éjszakába.

Valahol hangszóró sistergett és tisztán csendült fel a jólismert német dal:

Minden elmúlik egyszer,
minden a végére ér,
minden december
új májust ígér!...

— Hol a csudába mulatnak ilyenkor — kérdezte mérgesen anyám, de nyomban el is hallgatott, mert rájött magától is a válaszra. A szovjet frontrádió „vígasztalta" saját dalukkal a németeket.

Éjszaka éjjel szólt a zene. *Magyar- és németnyelvű felhívásokat olvastak fel, melyekben szökött katonák csalogatták társaikat.*

Hajnal felé, amikor már vörösen derengett az ég alja, fehér árnyak tűntek fel a völgyben, géppisztolyukat csípőhöz szorítva lépegettek házunk irányába.

— Nyémecki szoldát nyet? — szólt oda nekem az egyik.

— Nyet — feleltem vissza a soha nem hallott nyelven. Ma sem tudom, hogy honnan szereztem hirtelen a beszélőképességemet.

A fehér árny hozzám lépett és alaposan szemügyre vett.

— Katona? — kérdezte tört magyarsággal.

— Nem — feleltem, s mivel másképpen nem tudtam megmagyarázni katonaszökevény mivoltomat, hozzátettem — partizán!

— Partyizán? — nevetett az idegen, aki úgy látszik az igazi partizánt másmilyennek ismerte. Mondott még valami vicceset is, majd a partizán szót többször emlegetve, összeborzolta hajam és továbbment.

Nem sokkal később már szekér zörgött a ház előtti mély útban és három katona, (az egyik nagybajúszos, magyaros képű), ugrott le róla.

— Gyere ide öcsém! — kiáltott zamatos magyarsággal a bajúszos — segítsd lerakni a ládákat!

— A bácsi magyar? — kérdeztem, közben csodálkozva, mert sehogysem értettem, hogy az öreg orosz miért beszél magyarul.

— Ühüm — mosolygott büszkén, s tölcsérré formált újságpapírdarabba szórt egy marék mahorkát. Rágyújtott és bodor fellegbe burkolózva indult apámékhoz a pincébe.

Gyorsan utánairamodtam.

— Ehol a flaska! — nevetett az öreg és letelepedett a hideg kályhára. Keresztapám módjára kétfeletörölte harcsabajuszát és derűs barátsággal nézett a nálánál legalább tíz évvel öregebb apámra. — Ugyis cudar Szilveszterük volt — mondta — legalább az újév jól kezdődjön. Ha már így vagyunk... azért csak nem leszünk nekibúsúlva.

Apám, s anyám elmosolydult a derűs biztatásra, s bár soha életükben nem ittak többet egy pohárkánál, most alaposan a butykos fenekére néztek. És is, testvéreim is húztunk belőle, majd visszaadtuk a nagybajúszos gyulai magyarnak, aki magasra emelve rázogatta — talán a tartalmát kémlelve észrevétlen — és úgy mondta anyámhoz fordulva:

— Húsz éve erről álmodom!... Orosz ruhában, magyarul — s itt hangja elcsuklott — boldog új esztendőt kívánok!

— Boldog új esztendőt! — rázták felvidámodva a kezét és különösen anyámnak fénylett gyanús csillogással a szeme.

Ez volt életemben az első őszintén kívánt „boldog új esztendő", amit nem pénzért mondtak el és nem is csak megszokásból, hanem szívből, ahogyan jó barátok egymásnak valóban boldogságot kívánnak. Anyám szavai szerint a kívánság mellé stafirungot is kaptunk, azt a lehetőséget, hogy végre magunknak teremtsünk boldogságot. Csak rajtunk múlik, hogy elkótyavetyéljük-e vagy sem. Azóta megtanultam, hogy a bombák hullását nem imádság gátolja meg, nem is valami elrebegett óhaj, hanem mindnyájunk közös akarata. Ha ezért dolgozunk, akkor boldogok leszünk, ha nem, inkább ne is kívánjunk senkinek boldog új esztendőt!

Gácsi Sándor

A Népgazdaság Tervezése vizsgáiról

TANSZÉKÜNK december hónapban kb. 20 hallgatót vizsgáztatott. A decemberben vizsgázott hallgatók elég jó eredményt értek el, ami azt bizonyítja, hogy *év közben rendszeresen foglalkoztak a tananyaggal.* Ezekből a vizsgákból általános következtetéseket levonni nem volna helyes és nem is lehet. Egy dolgot azonban ezek az eredmények is bizonyítanak: Tananyagunk alapos, rendszeres tanulása biztosít csak jó eredményt. Alapos, rendszeres tanulás alatt azt értjük, hogy a vizsgázó teljes mélységében, részleteiben megtanulja a jegyzetet és a kötelező irodalmat.

A vizsgakérdések a tananyag viszonylag szűk területét ölelik fel, ezért az anyagot részleteiben is ismerni kell a hallgatóknak.

Az eredményes tanulást van hivatva elősegíteni a tanszék által szervezett *közös konzultáció, de ezen túlmenően a tanszék mindenegyes hallgatónak különkülön is rendelkezésére áll egyes problémák tisztázására.* Reméljük, hogy hallgatóink alaposan kihasználják a rendelkezésre álló időt és ig nybe veszik a tanszék segítségét, ez esetben pedig a jó eredmény nem fog elmaradni és mind kevesebb lesz a kellemetlen meglepetés.

Sztálin mosolya

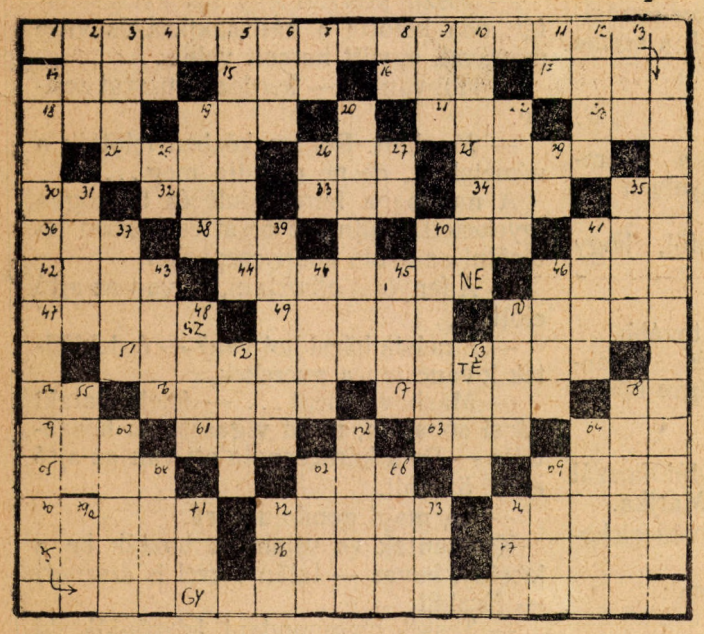

VIZSZINTES: 1. A vízszintes 51. folytatása. 14. Nem — németül. 15. Igen — angolul. 16. Európai nép. 17. Költekezik. 18. T nélkül svájci szabadsághős. 19. Bortermő vidékünk község. 21. Égitest. 23. Magyar király volt... Sámuel. 24. Polgári közgazdász... Smidt. 26. Kopasz. 28. I-vel a végén női név. 30. Felkiáltószó. 32. Fejér megyei község. 33. Menyaszony — latinul. 34. Vissza: névelővel olasz folyó. 35. Boldogság kezdete! 36. Vissza: Idegen férfi becenév. 38. Nyakbavaló. 40. Tisztítószer. 41. FOM. 42. Ausztráliai emlős állatok. 46. Vissza: korszakok. 47. Neves szovjet filmszínész... Andrejev. 49. Halkan mondani. 50. Farkas. **51. Függ. 10. folytatása.** 54. Helyrag. 56. Vissza: névelővel a mennybolt (cigányosan). 57. Hordókészítő. 58. A mélybe. 59. Férfinév. 61. FOÓ. 63. RAL. 64. Bő. 65. Zola regénye. 67. Vissza: K-val az elején mozi oroszul. 69. Férfinév. 70. Terebélyes nagy növény. 72. Ilyen pár is van. 74. A francia forradalom egyik alakja. 75. 1929—32-es gazdasági válság idején ezzel festették a gabonát. 76 Félpár. 77. Névelővel: Gabonaféle

FÜGGŐLEGES. 2. Szélhárfa 3. Vissza: csak éppenhogy. 4. Fordított kettősbetű. **5. Függ. 14. folytatása.** 6. Végtelen terv! 7. Földet forgat. 8. Juttat. **10. Mikor Sztálin fiatal volt, marxista köröket vezetett, melyeket egyre több munkás látogatott. Egyízben Sztálin megkérdezte az egyik munkást: Mire tanítanak titeket az iskolában? Arra, hogyan kel fel a nap — felelte a munkás. Sztálin ekkor azt mondta neki: Ide figyel!... Inkább azt tanuld meg;...** 11. Indíték. 12. A Balaton jege teszi télen. 13. Börtönben ül. **14. Vízszintes 1. folyt.** 19. Az egyik bolygó. 20. Hamvazószerda előtt van (az utolsó két betű megcserélendő). 22. Szülő becézve. 25. Végtelen égtáj! 26. Kettőzve bányavárosunk. 27. Helyrag. 29. Végtelen nagy!! 31. Ember latinul. 35. Adriai szél. 37. Lóverseny. 39. Kötélfegyver. 40. Névelővel: Bőrkikészítő. 41. Dunántúli község. 43. Elizzik. 44/a. Oda — oroszul. 45. Visszakent! 46. KRER. 48. Vissza: megijedsz? 50. Tojásdad alakú. 52. Régi csók. 53. Vissza: Katonaiskolában tanul. 55. Itt született Rákosi. 58. Vissza: szigetel — olaszul. 60. Tréfásan: ezen orr. 62. Vissza: Pl: kelet felé. 64. Megbosszul. 66. Névelővel: vajon a fiú?? er. Ékszerész. 68. Eloson. 69. Zátaválva. 70/a. Elektromos töltésű atom. 71. Össze-vissza: nagy. 72. Neves magyar költő (I = Y). 73. Az Operaház építője. 74. Ha elvetik, kikel.

Beküldvényversenyünk II-ik fordulóla. Beküldendők a vastagon szedett sorok. A legtöbb helyes megfejtést beküldőket jutalombar részesítjük.

Rimóczi Károly

Közepes felett a számvitel vizsgaátlag

A tanszék már a mult évben megkezdte az előre hozott vizsgák lebonyolítását. Körülbelül 270 hallgató — délelőttiek és estiek — jelentkeztek vizsgákra.

Az írásbeliek — elnézve attól a kis kellemetlenségtől, hogy a villanyzavar miatt kétszer kellett megírni — a várakozáson felül sikerültek.

A jó írásbeli eredmények megmutatták, hogy a hallgatók a gyakorlati tételeket, a gyakorlati számvitelt ismerik.

Néhány hallgatón kívül — akik egyesre írták meg a dolgozatot — valamennyien eljöttek vizsgázni és a hallgatók felkészültségére vall, hogy szinte valamennyien eredményesen.

Az eddigi *vizsgaátlag* jóval a *közepes eredmény felett van*

Mik az eddigi vizsgatapasztalatok?

A vizsgázók zöme a *gyakorlati tételekkel a tételszerkesztéssel inkább tisztában van, mint a számvitel elméletével.* Fontos a gyakorlat mellett elsajátítani az elméletet. A további vizsgázóknak fontos, hogy felkészüljenek az elméleti anyagból, így különösen a számlarendszert, a számvitel felépítését, a mérleget, az aktívákat és a passzívákat tanulmányozzák át.

A kérdések zöme elméleti felkészültséget követel.

Nehézséget az okozott, hogy *kevés könyv állt a hallgatók rendelkezésére* és így sokan keveset tanulmányozták a tankönyvet.

Jó lenne, ha azok a hallgatók, akik ezután jönnek vizsgázni, megszerveznék a tanulást, felhasználnák az eddigi hallgatók vizsgatapasztalatait, elkérnék azoktól a könyveket, akik már levizsgáztak — és ami a legfontosabb, tüzetesebben áttanulmányoznák az anyagot, különösen az elméleti részt.

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Kedves „Közgazdász"

„Értesültem arról, hogy a lap foglalkozni fog a nálunk lefolyt filmfelvételekről. Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy a filmesek, név szerint Szirtes gyártásvezető elvtárs, milyen nagy örömet szerzett napközink 15 gyermekének: autóbuszukkal kirándulásra vitték a napközit; az éppen akkor itt tartózkodó 15 kis pajtást két kísérővel. December 29-én, d. u. 2 óra pár perckor indult az „Én vagyok a falu rossza" kacagó kis utasaival. Felvittek minket a Jánoshegyre, majd hazafelé megálltunk Ságvári-ligeten is. 4 órára ért haza a boldog kis csapat és Szirtes elvtárs munkája közben is tudott pár percet szakítani, hogy meghallgassa a kicsik köszönetét, megcsipkedje kipirult arcocskáikat, egyszóval együtt örüljön velük."

Majd köszönetét fejezte ki a Magyar Filmvállalatnak.

A gyermekek boldogságától boldog

„Antónia néni"
napközi-vezető

Sportban is sikeres év befejezése

Büszkék vagyunk Kocsisra, Bozsikra, Lantosra és a többi kiváló labdarúgóra, akiknek az új évben további eredményes játékot kívánunk és azt várjuk, hogy még sok dicsőséget szerezzenek hazánknak.

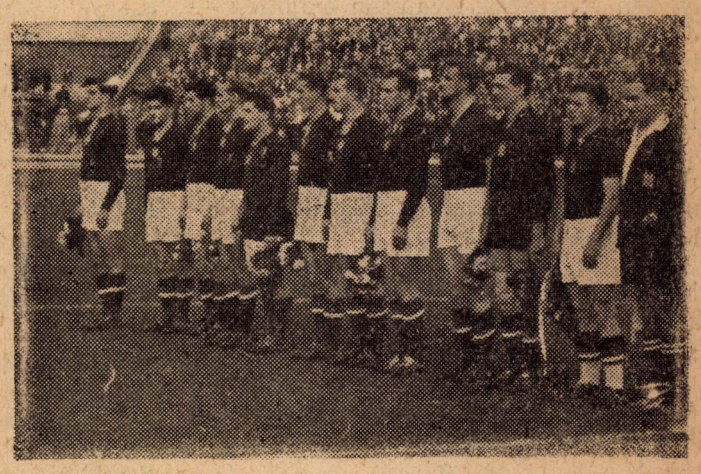

A sok szép eredményt elért válogatott csapat: (balról) Kocsis, Fenyvesi, Bozsik, Buzánszky, Sándor, Szojka, Hidegkúti, Lóránt, Grosits és Puskás.

Fotó: Domokos)